మళ్ళీ రైలు తప్పిపోయింది

గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఒకరాత్రి..!! విజయవాడ జంక్షన్‌లో జీవితంలో రెండోసారి రైలు తప్పిపోయిన రేషన్ గుమాస్తా 'చంద్రుడు' బతుకు మబ్బు తెరల్లో పారాడుతున్న కథ!

మధ్య మధ్య ఫ్లాష్ బాక్‌ల కలనేతతో కొంగ్రొత్త పద గుంభనలతో అల్లిన భావబంధుర మనోవైజ్ఞానిక నవల..!

రచనాకాలం: 1970

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

4

నీతి బాహ్యుడు తన 'అవినీతిలో' ఒక 'నీతి'ని ఏర్పరచుకొంటాడు. దారి తప్పినవాడు తన 'తప్పుడుదారి'లో ఒక నడవడి నిర్దేశించుకుంటాడు ఆరునూరయినా, ఆ ధోరణి మార్చుకోడు. కాంతయ్య దుర్మార్గుడే కావచ్చు. నీతిబాహ్యుడే కావచ్చు. పరోక్షంగా తన వ్యాపారాన్ని నిలబెట్టిన పార్వతమ్మ గడప తొక్కనయినా తొక్కలేదు. గడప తొక్కలేదంటే అసలే రాలేదని కాదు. ఎప్పుడయినా అమ్మాయిని అక్కడ దింపిపోటానికో, ఆమెను వెంటబెట్టుకుపోటానికో వచ్చేవాడు. గడపలోనే నిలబడి అణకువగా చెయ్యెత్తి నమస్కరించేవాడు. కుశలం అడిగేవాడు. పండగకి శిష్యురాలిచేత పార్వతమ్మకీ, అబ్బాయికీ కొత్తబట్టలు పంపేవాడు.

అతను అప్పుడప్పుడు అక్కడికి రావడానికి గ్రామీణులు కొత్త అర్థాలు తియ్యకపోలేదు. అయితే పార్వతమ్మకి ఇదివరకటివాళ్ళ సదభిప్రాయం ఎంత ఉపయోగించిందో ఇప్పటి దూషణా అంతే బాధించింది. కాకపోతే, పల్లెల్లో పిల్లలెవరూ పాఠం చెప్పుకోవడం లేదు. ఆమెకీ శక్తి తగ్గిపోతూ వచ్చింది. అదీకాక వలజ పాఠానికి పదిమంది ఇచ్చే జీతం ఇస్తున్నాడు కాంతయ్య. ఆ అమ్మాయి వచ్చినప్పుడు వస్తుంది. లేనప్పుడు లేదు. ఈ విధంగా ఆ అవ్యవస్థలోనే ఒక వ్యవస్థను నిర్ణయించుకుంది పార్వతమ్మ. కొడుకు పెద్దవాడవుతున్నాడు ఇక ముందు ముందు చదువు సమస్య రానున్నదని తెలిసు. చదువు అంటకపోతే బ్రతుకు సాగదనీ తెలుసు. ఇప్పుడిక - భర్తపోయిన ఇన్నాళ్ళకి మళ్ళీ, తన నిస్సహాయత గుర్తుకొచ్చి ఎప్పుడేనా రహస్యంగా భోరుమనేది. ఆ ఇల్లు తమదే అయినా, ఇప్పుడు కూలిన స్థితిలో ఉంది. పోగా, అది పాఠశాలకు భర్త వదులుకున్నాక వెనక్కి తీసుకోడం చాతకానూ లేదు, అటు ఆలోచించనూలేదు.

చంద్రుడు చదువుకి చోడవరం పోవలసి వచ్చేది. అదో బ్రహ్మ ప్రయత్నం. అయినా మరో గత్యంతరం లేదు. ఇక్కడినుంచీ కాపరం కదిపితే, రోజు గడిచే మార్గం లేదు. ఇలాగయినా ఎన్నాళ్ళు గడుస్తుందన్న నమ్మకం లేదు. తన అర్హతతో ఇప్పటికి లేదనుకోకుండా రోజు గడుస్తున్నది. ఈ ఆలోచనతో పార్వతమ్మ నలిగిపోయింది. శరీరంలోని అలసట కంఠానికి పాకి, కంఠం ఆస్కారం కూడా ఈ జీవితానికి కరువవుతుందేమోనన్న బెంగ క్రమంగా రుగ్మత అయి మంచం పట్టింది పార్వతమ్మ. ఆ రోజుల్లో వలజ వస్తే - ఏదో వచ్చీ రానట్టు పాటపాడి, ఆ పిల్లచేత పాడించేది. నానాటికీ పార్వతమ్మ పరిస్థితి మరీ దిగనాసిల్లిపోయింది. తన కంఠం స్వాధీనం కాదేమో నన్న భయం

ఎక్కువయింది. ఆ భయంతో, ఆ నీరసంలోనే కంఠాన్ని కసిదీరా పూరించి పాడబోయేది. గొంతువిచ్చుకోక కన్నీళ్ళు వచ్చేవి. కసిగా గొంతు చించుకునేది. భోరుమని ఏడ్చేది.

ఒక రోజు చీకటిపడేవేళకి చంద్రుడు పుస్తకాలు పట్టుకుని ఇంటికి చేరేవేళకి - ఎన్నడూ లేనిది గుమ్మంలో కూచుని పార్వతమ్మ వెర్రిమొర్రి రాగాలు తీస్తోంది. "చూడు చంద్రా! నా సంగీతం పాడవలేదు." అంటూ కొడుకుని చూసి మరింత రెట్టించింది. అలా రెండూ ఝాములవరకూ పాడిపాడి అలసి సొమ్మసిల్లిపోయింది, ఆ తర్వాత ఆమెకి పిచ్చెక్కిందన్నారు. సరాసరి కాంతయ్యగారి దగ్గరికి పరిగెత్తుకుపోతే ఆ రాత్రికి రాత్రి బగ్గీ ఇచ్చి, పాతిక రూపాయలు చేతులో పెట్టి వైద్యానికి పంపించారు.

పార్వతమ్మ ఆసుపత్రిలో ఉన్న రోజుల్లో కాంతయ్యే దేవుడయ్యాడు. వలజ కూడా ఒకటికి రెండుసార్లు వచ్చి చూసి పోతుండేది. సంగీతం పాఠాలతోపాటు ఆమెకి చదువు చెప్పడానికి ఇంగ్లీషు వచ్చిన పంతులు ఒకాయన వస్తుండేవాడు. ఆ ఇంగ్లీషు చదువూ, రోజూ చూసే సినిమాల ప్రభావమూ ఏకమయి - వలజని విచిత్రంగా తయారుచేశాయి. ఆ ప్రాంతంలో ధనం వల్ల కాకపోయినా ఒక కొత్త వ్యాపారానికి ఆద్యుడుగా పాతుకుపోయిన తండ్రి ప్రత్యేకత తండ్రిలోకన్న కూతురిలో ఎక్కువగా కనిపించేది. ఆ రోజుల్లో చంద్రుడిని 'చాంద్' అని పిలిచేది వలజ. ఆ ఆప్యాయత కూడా అధికారంతో లొంగదీసుకున్న ఆప్యాయతలాగే ఉండేది కాని, ఎక్కువ హృదయానికి సంబంధం కనిపించేది కాదు. మొదట్లో చదువుకి, తనతోపాటు ట్యూటర్ దగ్గరికి రమ్మనేది చంద్రుడిని. కాని, తల్లికి అది ఇష్టంలేదు. కాగా, తండ్రి స్వభావమూ ఏమూలో రక్తంలో జీర్ణించుకుపోయింది. తనది కానిది, ఆస్కారం లేనిది కలుగజేసుకుని పుచ్చుకోవడం మంచిది కాదు అనుకునేవాడు తనమాట వినలేదని నెలరోజులు మాటలు మానేసింది. తెలివితేటల్లో, చదువుల్లో, సాహసంలో తనకంటే తక్కువవాడనే భావం ఆమె ప్రతీమాటలో ధ్వనించేది.

"నువు ఫూల్‌వి. నీకు ఇచ్చిన అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకోలేదు" - అని చదువు విషయంలో నిందించినా, ఆ మాటలో ఎన్నో సంవత్సరాల ఆత్మీయత, అన్ని సంవత్సరాలూ పెంచుకున్న అహంకారం కూడా కనిపించేవి.

అయినా 'చాంద్' అంటే అపేక్ష, జాలి ఆమెకి. బలవంతాన లాక్కొచ్చి ఎన్నో సినిమాలు చూపించింది. దెబ్బలాడి, తిట్టి, ఏడ్చి అతనిచేత రొట్టెలు తినిపించింది. అలాంటి రోజుల్లోనే పార్వతమ్మ మతి చలిస్తే ఆమె పట్ల జాలికంటే, స్వాభిమానంతో తలమునకలయిన ఈ చంద్రుడిని ఆకలి చావునుంచి ఎలా రక్షించాలా అని సతమతమయిపోయేది వలజ.

"ఇడియట్! ఏడుస్తూ కూచుంటే ఏమొస్తుంది? నాన్నగారు వస్తారు. చదువు. తర్వాత చూద్దాం." అంటే, చంద్రుడు ససేమిరా అంగీకరించలేదు. అంగీకరించడని ఆమెకీ తెలుసు.

ఒక పక్క పిచ్చితో తల్లి ఆసుపత్రిలో ఉండగానే ఒకరోజు ఒక పిచ్చి ఆలోచనతో అతని ఇంటికి వచ్చింది వలజ.

"పోనీ నన్ను పెళ్ళిచేసుకో! మా నాన్నగారు నీకు కట్నం ఇస్తారు. ఆ డబ్బుతో చదవచ్చు" - అంది.

ఆ మాటకి బెదిరిపోయాడు చంద్రుడు.

ఆ ఇద్దరిలో ఒకరికి అధికారంచేత, మరొకరికి అభిమానం చేత లోకజ్ఞానం అబ్బవలసినంత అబ్బలేదు. అందుకని, ఓ సాయంకాలం అదేదో ఆటలో పందెంలాగ పెళ్ళిగురించి మాట్లాడుకుని ఇద్దరూ మరిచిపోయారు.

ఆ తర్వాత మరో సలహాకి తలవంచాడు చంద్రుడు. ఆ సలహా ప్రకారం కాంతయ్యగారి సినిమా హాలులో టిక్కెట్లు అమ్మే గుమాస్తా ఉద్యోగానికి కుదురుకున్నాడు. జీవితం ముప్పై. అదిన్నీ స్పెషల్ జీతం అది. అందరికీ అంత ఇవ్వరు.

అయినా ఆ ఉద్యోగం ఇప్పించినందుకే వలజకి కృతజ్ఞత చెప్పబడితే - తాచుపాములాగ లేచి, బుసగొట్టి -

"నువ్వు కావాలనుకుంటే - ఈ సినిమా హాలంతా నీకు పట్టం కట్టేవారు నాన్నగారు. నువ్వు ఫూల్‌వి. అందుకనే గుమాస్తా గిరీ దేవేంద్ర పదవి అనుకుని సంతోషిస్తున్నావు!" అంది.

"నిజంగా నాకిది చాలు."

"నా కిది చాలదు. గెటవుట్?" అని అరిచింది వలజ వెర్రెత్తి - వెళ్ళి టికెట్లు చింపే గదిలో కూర్చుంటే - అంతా అయాక గదిలో జొరబడి తలుపు వేసి - అతని ఒళ్ళో తలపెట్టుకు ఏడ్చింది. ఎందుకేడుస్తోందో అర్థంకాక, తలుపు కొట్టిన వాళ్ళకి మరి నాలుగు అర్థరూపాయి టిక్కెట్లు అమ్మి బయటకు వచ్చాడు. వాళ్ళు నవ్వుతుండగానే కనీసం వాళ్ళ కర్థమయినంతయినా అర్థంచేసుకోకపోయినందుకు మళ్ళీ తిట్టింది! ప్రేమను చూపించబోయి, దాన్ని గ్రహించలేనందుకు కించను దాచుకోలేకపోయి - ఆ రోజుల్లో అలా విలవిలలాడేది వలజ.

'నీ దగ్గర బ్రతికే ఆడది ఏడవక తప్పదు," అని చివరికి అనేసింది కూడాను.

చంద్రుడికి ఉద్యోగం దొరికిన మరిరెండు నెలలకు పార్వతమ్మ రాగలిగింది. ఆ రోజులో చంద్రుడు పొందిన సంతోషం అంతా ఇంతాకాదు. అంత సంతోషం కూతురు పుట్టిన రోజుల్లో కూడా అనుభవించలేదు అతను.

అయితే, ఆ సంతోషం ఎంతోకాలం మిగల్లేదు. - మరో నెలరోజులకే ఆరోగ్యం పాడయి, జబ్బు తిరగబెట్టి - ఆ జబ్బులోనే కన్నుమూసింది పార్వతమ్మ.

5

అదేదో క్రొత్త ప్రపంచంలాగ కనిపించింది చంద్రుడికి. మంచులాంటి ఆ వాతావరణంలో మల్లె చెండులాగ కనిపించింది వలజ. వంటిని చుట్టుకుని పైజమా, జుబ్బా మాత్రమే ఉన్నదని వదులుగా కదిలే వక్షోజాలూ, గాలికి కాలిమీద రెపరెపా కదిలే ఉల్లిపొరలాంటి బట్టా సాక్ష్యం చెప్పింది. వాటిమీద జల్తారు అంచు కుట్టిన తెల్లటి నైటు గౌను; విరబూసిన జుత్తు; జుత్తుకి అక్కడా అక్కడా పాతజ్ఞాపకాల్లాగ వేలాడుతూ మల్లెపువ్వులు, కాళ్ళకి ఖరీదయిన జల్తారు చెప్పులు, ఆభరణాలన్నీ తీసేసింది. ఇప్పుడు నిరాడంబరంగా, నిండుగా, నిజంగా కనిపించింది. ఆమెని చూసి దిమ్మెర పోయాడు చంద్రుడు. ఒక్క క్షణం అతనికి తులసి గుర్తుకొచ్చింది. మనస్సులో ఇద్దరినీ తల్చుకున్నాడు. వయస్సు ఇద్దరిదీ ఒకటే అయినా ఇక్కడి వయస్సు ఉదయాన్ని సూచిస్తుంటే, అక్కడి వయసు అప్పుడే ఉదయం సంధ్య వేపు తలవాల్చింది. ముప్పై ఎనిమిదీనూ ఇరవై అయిదునే స్ఫురింపజేస్తోంది వలజ.

పక్కనే టేబులు మీద అప్పుడే పూర్తయిన ఖరీదయిన భోజనపు అవశేషాలు కనిపించాయి. మిగిలిపోయిన ఆపిల్ ముక్కలూ, వదిలేసిన ఐస్ క్రీమ్ చూడగానే అరగంట క్రితం తను తిన చల్లారిన పూరీలు గుర్తుకొచ్చాయి.

భోజనం మీది అతని దృష్టి గమనించి, "చాంద్! భోజనం చేస్తావా?" అంది.

ఆ పిలుపులో ఎన్నో ఏళ్ళ కిందటి ఆపేక్ష ఉన్నా, అప్పటి హోదా, అహంకారం ధ్వనించలేదు. అనుభవం అహంకారాన్ని లోబరుచుకుని అపేక్షకు అందాన్ని తెచ్చిపెట్టింది.

"నువ్విప్పుడు ఎంతో బాగున్నావు!" అన్నాడు చంద్రుడు అనుకోకుండా.

"అలాగా! ఈ మాట లెప్పుడు నేర్చుకున్నావు? ఇరవై ఏళ్ళ క్రిందట రావే ఇవన్నీ!" అంది.

సిగ్గుపడిపోయాడు. మాటమార్చి - "చెప్పు భోజనం చేస్తావా? ఆయనెలాగూ ఇక రారు. ఈ భోజనం వేస్ట్ అయిపోతుంది." అంది.

"వద్దు. వద్దు." అన్నాడు ఆత్రంగా. ఆ తొందరపాటులో "కావాలి, కావాలి," అన సమాధానం ధ్వనించి, లేచివచ్చి, ఐస్ క్రీమ్‌ని చేతికి అందించింది. ఆమెతో పాటు అపూర్వమయిన సువాసనేదో గాలిలో కదిలింది.

ఐసు చల్లదనానికి నాలిక జివ్వుమంది. కళ్ళు చికిలిస్తే పక్కనే కూచుని నవ్వింది.

"నన్ను ఎలా గుర్తుపట్టావు? చెప్పుముందు" అంది.

"నీ కళ్ళు."

"అంత గుర్తా నీకు - అంత బాగా గమనించేవాడివన్నమాట ఆ రోజులో - యూ సిల్లీ ఫూల్!" అంది.

నవ్వుకున్నాడు చంద్రుడు. తనతో ఎప్పుడు మాటాడినా మాట చివర ఏదో విశేషణం చేర్చే పదహారేళ్ళ కిందటి అలవాటు గుర్తుకొచ్చింది.

"ఈ శరీరం, నేనూ అసహ్యంగా లేనూ ఇప్పుడు? " అంది మళ్ళీ.

"అప్పుడు నువ్వు ఇలాగే ఉండేదానివి. ఇప్పుడు మరీ లావెక్కావు."

ఆమె కళ్ళలో నిరుత్సాహ కనిపించింది. ఆడది తన రూపాన్ని సూచించడంలో, దాన్ని మగాడు ఖండించాలనే ఆశ ఉన్నదని - అదో మర్యాద అనీ చంద్రుడు గ్రహించలేడు.

"నువ్వు పాత మనిషివే!" అంది నవ్వి.

"అయినా నువ్వు నన్ను పోలిక పట్టలేక పోయావ్.." అన్నాడు చంద్రుడు నిష్ఠూరంగా.

పకాలున నవ్వింది వలజ "మీ మగాళ్ళ తెలివి తేటలు ఇంతే మరి, నువ్వు నన్ను పలకరించక పోయినా, నావేపు చూడక పోయినా నిన్ను ను మెడబట్టుకు ఈ గదిలోకి ఈడ్చుకు వచ్చేదాన్ని. విజయవాడలో రైలు ఆగగానే నాకు మొదట కనిపించిందిఏమిటనుకున్నావు?"

తెల్లబోయి చూశాడు.

"నీ చింపిరి జుట్టు" - జుత్తులోకి వేళ్ళుపోనిచ్చి చెరుపుతూ పక్కన కూచుంది."నువ్వు ఆ ట్రయిన్‌లో వెళ్ళిపోతున్నావేమోనని భయపడ్డాను. వెళ్ళేటట్టయితే తప్పక పలకరించేదాన్ని. కాని, వెళ్ళడం లేదని తెలిసి మా ఆయన్ని పట్టుబటి ఈ రిటైరింగ్ రూంలో దింపాను. ఊళ్ళోకి వెళ్ళి ఉందామంటే వీల్లేదన్నాను. తెలిసిందా? - మా ఆయన్ని దిగబెట్టే మిషతో వచ్చింది ఎందుకనుకున్నావ్? నిన్ను కనుక్కుందామనే. ***మీ మగాళ్ళు చాలా తెలివైన వాళ్ళమనుకుంటాను. కాని చవట చచ్చు పీనుగయిన మామూలు ఆడదాని ముందుకూడా పూచిక పుల్లలాగ తేలికపడి పోతారు*** -" నోటిమాటలేక వలజవేపు చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

"ఏం చేస్తున్నావిప్పుడు?" అంది కాస్సేపాగి.

"రేషను షాపులో ఉద్యోగం"

"అందరికీ తిండి పెడతావన్నమాట. నువు మాత్రం తినట్టులేదే! - ఎంత ఎండిపోయావో చూడు" అంది కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

"అన్నట్టు నీకు పెళ్ళయింది కదూ? పిల్లలా నీకు?" అంది.

ఆ ప్రశ్నల్లో, ధోరణిలో తెలుసుకోవాలనే ఉత్సుకత కంటే వెక్కిరించాలనే కొంటెతనం చుర్రుమనిపించింది చంద్రుడికి.

"అప్పట్లో నువ్వు పెళ్ళి చేసుకున్నది ఈయన్నే కదూ?" అన్నాడు. ఊహించుకుపోయి - బలమయిన ఎదురుదెబ్బలా ఆ ప్రశ్న తగిలి - గిజ గిజలాడింది.

"అప్పటికీ ఇప్పటికీ భర్తలు కూడా మారతారా ఎక్కడేనా ఆయన పనిచేసేది సినిమా ప్రపంచంకాని, బ్రతికే ప్రపంచం సినిమా కాదు, అందుకే ఆయనతో హాయిగానే బ్రతుకుతున్నాను."

మాటలో ఉన్న ·హాయి మనసులోదేనా అని సందేహించాను ఆమె కళ్ళని చూస్తూ.

ఏమయినా వలజ తను ఊహించలేని, చేరుకోలేని స్వర్గంలో జీవిస్తోంది. ఆమె అభిరుచుల్లో - కనీసం ఏవో కొన్ని ఈ జీవితంతో ఉపశమనం పొందాయి.

"పిల్లలా అని అడిగితే చెప్పవేం?" - అంది మళ్ళీ.

"కూతురు - రుక్కుతల్లి."

"పోనీలే - అదృష్టవంతుడివి. నన్ను చేసుకుంటే పిల్లలుండేవారు కాదేమో!" అంది కళ్ళల్లోకి చూస్తూ. ఆ మాటల్లో ఎక్కడో ఏమూలనో ఆమె జీవనంలో ఇంకా మిగిల్పోయిన వెలితి తొంగిచూసింది. బిగువయిన శరీరం, ఆ వయసులోనూ అందం చెడని అద్దంలాంటి ముఖం, నీడలు చేరని కళ్ళూ చూసి - ఆమెకు పిల్లలు లేరని అర్థం చేసుకునే అతను ప్రశ్న వెయ్యలేదు. కాని వలజ ఊరుకోలేదు. "ఏమిటలా చూస్తావు! నాకు పిల్లలు లేరు.. ఒకటి కాదు రెండు కాదు. నాలుగుసార్లు అబార్షన్లు అయ్యాయి. ఇంక మళ్ళీ నెలలు నిండితే మనిషే దక్కనని, పిల్లల సంచి తీసేశారు. ఇప్పుడింక పిల్లల్లేరు కాని, శరీరం మాత్రం పెరిగిపోయింది."

మాతృత్వం ఇవ్వగల పరిపూర్ణత్వానికి ఆమె పడ్డ తపన, సాధ్యం కానప్పటి యాతన అంతా ఆ క్షణంలో ఆమె కళ్ళల్లో రూపుకట్టింది. కాని, అంతలో నవ్వి - "నీ కూతుర్ని నాకెప్పుడయినా చూపిస్తావా?" అంది.

"ఎలా? కాపరానికి వెళ్ళింది."

"పెళ్ళి చేసేశావన్నమాట - వెరీ గుడ్ నిన్నెప్పుడూ స్టుపిడ్ అంటుండేదాన్ని కదూ! ఇపుడది తలుచుకుంటే నాకే సిగ్గేస్తోంది. అయినా మన తెలివితేటలకీ, బ్రతకడానికీ సాపత్యం ఏముంది? - నా తెలివితేటలన్నీ కలిసి అయినా నాకు కావలసినవన్నీ సంపాదించి పెట్టలేకపోయాయి" అంది.

వాతావరణంలో అనుకోకుండా మందకొండితనం ప్రవేశించింది. అంత అందమయిన ముఖంలో దిగులు అతికినట్టులేదు. సినీతార వెండితెరమీద దుఃఖంతో కళ్ళు తుడుచుకుంటున్నట్టుంది. ఆ సీను కదలగానే ఆ దుఃఖం ఎంత హఠాత్తుగా మాయమవుతుందో అర్థమవుతోంది. ఇప్పుడూ సరిగా అంతే జరిగింది.

"ఇక్కడేం చేస్తున్నావ్?" అంది - బాకులాంటి పదునయిన చాకు తీసి ఆపిల్ పండు కోస్తూ.

"మీలాగే రైలుకు వచ్చాను. నేను ఖాజీపేటలో పని చేస్తున్నాను. పొద్దున్నే మేం మద్రాసు పోవాలి. అక్కడ నుంచి రాయ్‌వెల్లూరు వెళ్ళాలి."

ఆమె కళ్ళు విప్పారాయ్. "మద్రాసు వస్తున్నావన్నమాట! మళ్ళీ మళ్ళీ కలవొచ్చు. 'మేం' అంటున్నావు. ఇంకా ఎవరెవరు ఉన్నారేమిటి?"

"మా ఆవిడ ఉంది"

"వాట్! మరి చెప్పవేం - ఫూల్!" అంటూ బట్టల స్టాండు దగ్గరికి వెళ్ళి - "ఉండు బట్టలు మార్చుకు వస్తాను. మీ ఆవిడని చూపెడుదువుగాని" అంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

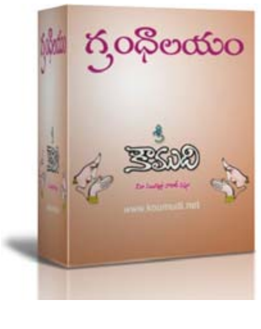

Click here to go to KOUMUDI Library